

El seny s'imposarà

Es molt natural que estiguem nerviosos i que ens malmeti els nervis la desesperant lentitud amb què hom ve portant la discussió del nostre Estatut. Es inconcebible que la tossuderia i l'enderiament d'un home sol, flanquejat per dues dotzenes de còmplices, dificulti i obstrueixi la voluntat del noranta-cine per cent dels catalans que sumen uns quants centenars de milers.

Això, tanmateix, que converteix en part difícil allò que, a dreta llei, calia que fos una plàcida concepció, no deuria neguitejar-nos. La simple enumeració de les votacions perdudes pels nostres enemics hauria d'infondre'ns confiança. La raó està amb nosaltres i la raó triomfarà, sense veure'ns en el cas d'adoptar resolucions extremes. No és dels nostres enemics que devem tenir por. Els hi tenim un peu al coll i aviat els hi tindrem l'altre. On radica, per ara, el perill de què se'ns encalli la bona marxa del nostre plet, contra un obstacle que en desdibuixi les perspectives, és en l'actitud equívoca dels que fins avui eren els nostres amics. La posició adoptada pel Govern, o per una part del Govern davant el capítol

que fa referència a l'Ensenyament a Catalunya, dista molt d'ésser la que nosaltres esperàvem.

El figurí amb què volen obligar-nos a vestir la nostra cultura, és esquitit i no ens escau ni ens agrada. Altrament, hi ha certes "minúcies", indignes del temps que som i contràries a allò que hom practica a les nacions contemporànies. Es irritant i ofensiu per a nosaltres que hom ens vulgui prendre un patrimoni espiritual ben nostre, com és l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Es que tenen por que ens encarem massa amb les llibertats passades? Es just que allò que constitueix un tresor de glòries ben nostres, vingui a custodiar-lo el veí? Això no pot prosperar i no prosperarà.

Per altra banda, el dualisme universitari i el problema de la revalidació de títols, planen damunt nostre i plantegen en l'horitzó polític una incògnita paorosa. Així i tot, tenim confiança. Més que un conflicte d'amor propi, es tracta d'un afer de seny. I com que aquest volem creure que no manca, esperem que s'imposi a tots i doni a tots plegat una solució de justícia.

Les reivindicacions dels ferroviaris

S'ha reunit a Madrid el Comitè Nacional Ferroviari amb assistència dels elements que l'integren.

Entre altres assumptes, es tracta dels serveis i bases generals del treball dels agents ferroviaris, acordant presentar oportunament a aquest respecte algunes peticions formulades al Congrés de Salamanca per a resoldre el problema ferroviari.

El Comitè Nacional es pronunciarà també pel rescat bestret de les línies a fi d'ésser explotades en règim de nacionalització. La Comissió Executiva aprofitarà l'ocasió i lloc que se li presenti per a defensar aquest criteri.

Respecte les millores als ferroviaris i augment de tarifes, diu el Comitè Nacional que ha conegut la quantia del recàrrec en les taxes que té pensat establir el ministre d'Obres públiques amb l'exclusiu objecte de suplementar la retribu-

ció dels agents ferroviaris. Considera el Comitè Nacional insuficient la quantia global per aquest concepte, que no pot satisfer les necessitats econòmiques que senten els obrers del carril. El Comitè Nacional, però, que coneix la decisió del Govern, el criteri del Parlament espanyol i les dificultats invencibles avui per avui per concedir millores econòmiques de més gran importància, accepta aquesta amb caràcter provisional, si bé recomanant a la Comissió Executiva que treballi per incrementar-la quan es realitzi la solució del problema de caràcter general que té plantejat al nostre país el transport ferroviari. Igualment accepta el Comitè Nacional la formació d'un fons comunal amb els vint-i-set milions de pessetes que segons calcula podrà recaptar-se amb l'establiment del recàrrec en les taxes i tarifes fixat pel ministre, a fi de garantir el gaudi de l'augment a tots els ferroviaris

La nostra tasca

Els esdeveniments polítics d'aquests dies, que encara que hagin estat provocats pel cap del partit radical, tenen tota la faisó d'un redreçament de dretes, ens porten concretament a afermar-nos en el nostre criteri, que una vegada més, hem de convindre en què el període revolucionari no pot ésser clos encara. L'obra revolucionària els orígens de la qual van molt més enllà d'abans del 14 d'abril, en aquesta data no podia donar-se per acabada, sinó que era precís fer-la entrar en una fase decisiva, destructiva en un sentit i constructiva en altre.

El fet de canvi de règim, de cap manera pot limitar-se a un simple canvi de rètols. L'esforç del poble l'abast del qual momentàniament podia només que aclarir l'horitzó, no podia, no obstant, deturar-se sense aixamplar-lo degudament, pel qual objecte era precís i ho és encara, arribar a la destrucció total dels fonaments on descansava tanta injustícia i tanta immoralitat, qualitats representades pel concubinat ple de llot i ple de sang, format per la monarquia i per la burgesia.

Una i altra tenen la seva part d'influència en aquests esdeveniments; la primera amb el caràcter d'un clericalisme que sols és plorant quant no pot ésser altra cosa pitjor, i la segona amb el vil i egoista afany de salvar els seus privilegis exempts d'humanisme.

Ni els sentiments monarquitizants poden tornar arrelar en el nostre poble, ni la República pot llançar-se en mans de la burgesia per a obstaculitzar el camí del proletariat. Està sagnant encara la ferida oberta al cor del poble pels segles de despotisme i tirania, i els obrers de la Catalunya nova que està formant-se en un ample sentit de llibertat i de justícia social, sabran evitar tot hora i en la forma que sigui necessari, qualsevol moviment regressiu que pugui ésser impulsat pels elements que encara que fingidament, estan al servei de la reacció sense distinció de Companyia. També està conforme amb la constitució d'un organisme encarregat d'administrar aquestes pessetes, integrat per l'Estat, les Companyies i el Sindicat Nacional Ferroviari.

ció i del capitalisme despòtic; i no sols això, sinó que els que per la nostra condició de treballadors, hem format sempre en els rengles d'avanzada del proletariat, caminant tot-hora en un sentit conscient vers una societat més justa, no podem quedar-nos a mig camí perquè seria deixar la feina a mig fer.

La República no pot ni deu ésser el punt final on els treballadors devem deturar-nos, però la República, forma de govern del poble i per al poble, ofereix un ample camp d'operacions, que podríem dir-ne, en el qual és precís emprendre una activa tasca per a fer-la marxar vers el camí de les nostres aspiracions, fins les més radicals i extremes. Es qüestió únicament de preparació, de fer feina constructiva en el sentit de consolidar l'obra revolucionària polític-social feta fins avui i continuar aquesta amb fermesa, augmentant-la constantment, encara que només sigui amb un gra de sorra.

Les organitzacions obreres, les nostres organitzacions, les de totes les tendències socials, encara que només fos per egoisme propi davant l'exemple del passat, deuen haver d'ésser i seran el baluart més fort on s'estrellin tots els intents regressius dels elements reaccionaris, del clericalisme i de la burgesia, siguin de caràcter bèlic o es presentin manso i disfressats d'un fingit legalisme republicà i a l'ensem, una força impulsiva i constant que faci caminar la República vers els viarans de llibertat humana i justícia social en el més ample sentit de la paraula.

CELESTÍ DE MONTSANT

La veu del carrer

La Casa de Toledo, el Sindicat d'Obrers i Empleats de Comerç, la Cambra de Comerç i la Casa Regional Murciana, la Llar Gallega, la Llar Basca, el Sindicat de les Arts Blanques, ultra la Casa de Catalunya, són altres tantes entitats que no han volgut sumar-se al míting contra l'Estatut que organitzaren per ahir "las fuerzas vivas" de Madrid.

Tota la premsa republicana qualifica l'acte d'encoberta manifestació monàrquica.